

על דא ועל הא

ליכרו של דוד בן גוריון!

מפי ספרים וסופרים למדנו כי לעת קץ יעמדו שני משיחים לישראל. האחד בן יוסף ואחריו בן דוד. ואף סימנים נתנו בהם. הראשון בונה את גופה כוחה ועוצמתה של האומה ומכשיר אותה לחיי קוממיות, והשני מקומם את הריסות הנשמה והרוח. ראשון עתיד ליפול תוך כדי מפעלו, — והשני מלכותו נצח.

אף זאת הודיעו אותנו כי בן יוסף עשוי ללבוש צורות שונות, ובדורות אחרית, דור דור ומשיחו שלו. והוא משיח הדור בונה גדבך בבנין עוצמתה החומרית של כנסת ישראל.

מהותו טיבו וענינו של משיח בן יוסף עלופים רוי ח"ן. ורק יחידי סגולה המעמיקים בתורת הסוד יודעים אולי אל נכון מיהו מהו. אנו אין לנו אלא פשוטי כתובים.

במה היה יפה כוחו של יוסף?
ראשית בעל החלומות היה. ולא סתם חלומות, אלא חלומות על מלכות וממשלה, על גרמי השמים המשתחווים לו. זאת בשעה שאף מעמד של קבע אין לו ולמשפחתו, במקומם, חסרים הם נחלת שדה וכרם, והם נודדים עם צאנם לבקש מרעה (מחברון הגיעו עד שכם בחיפושי מרעה).

להיות שקוע בהזיות וחלומות אין זה תמיד תופעה חיובית. יש ועצלות וחוסר מעשה מעתיקות את ההווה מעולם ריאלי אכזר, לעולם דימיוני נאה ומדושן עונג. יוסף לא רק הווה היה, אלא גם איש מעשה משכיל ומצליח הפועל בדייקנות בישרות ובמסירות ל... הגשמת אותם חלומות.

איש שתלומותיו מצביעים על המטרה ועל מחוז הפצו, ואח"כ מגייס הוא את כל כחות גופו ונפשו על מנת לילך בדרך הקשה. בדרכו זו מתגבר יוסף גם על הנראה כגזירות גורל, הן כבר ראה בחלומו כי גם גרמי השמים כפופים לו והוא יחיד ובודד עושה ומצליח. חולם חלומות, פותר חלומות, זוכרם ומגשימם.

שמא אלו תכונותיו של משיח בן יוסף? שעה שהכל עוד ארעיים ונודדים חולם הוא על עוצמה כלכלית (מאלמים אלומים בתוך השדה), מלכות וממשלה המתנשאת אף מעל לגרמי השמים. והוא מגשים חלומותיו על אף לעגם ובזום של הסובבים אותו. ואומה דוויה וסחופה, פליטת סער וחרב הולכת אחריו ובונה את עוצמתה הגופנית ומפתחת — יש מאין — כלכלה וחקלאות, צבא וסדרי ממשל והופכת לממלכה. כל יודעיו ומכירי פעליו של דוד בן גוריון ידעו כי ענק היה האיש, ענק בחונו וענק בדרכי הגשמתו.

תוך כדי הגשמת הדברים היו שלעגו ובזו לו כאומרים "נראה מה יהיו חלומותיו" אך משהתגשמו חלומותיו, אף הנועזים ביותר, הכירו הכל בגדולתו. אנו יודעים בעומק נפשנו כי שליח היה האיש. שליחה של ההשגחה העליונה לקבץ נדחי ישראל ולבנות ארץ וממלכה לאומה. הידע גם הוא כי שליח הוא ?

יש והיה משיבוענו מרורים. לא בחלומותיו אלא בדבריו. ענק כזה כשחורג הוא מהתפקיד שהטילה עליו ההשגחה, ומשקיע כוחותיו בעניינים אחרים החטאתו מרובה.

לא על חנם הורנו כי בן יוסף לבד ובן דוד לבד. ואין מלכות נוגעת בחברתה כמלא הנימה. בשעה ששליח אשר מוצאו מבית יוסף מנסה כוחו בתחום הרוח, בדברים של אמונות ודעות, בנינו סתירה. ישנם כאלו שמתוך כעסם על בנינים שסתר לא יכלו דברו לשלום, אך אין בכל שסתר ובכל שסטר כדי להאפיל על מפעלו הנאדר והנהדר — קימום מלכות ישראל. כחולם חלום המלכות וכמגשים חלום-חזון זה, יזכר לעד בתולדות ישראל.

ממשלת ליכוד למה ?!

אפשר ובזמן שיראו שורות אלו אור כבר תורכב ממשלה. אעפ"כ אין אנו פטורים מלהבהיר דעתנו בעניין זה.

באמת הצורך בממשלה שתכלול את רוב המכריע של הציבור לעת קשה כזאת, היה צריך להיות ברור לכל. מקובל במשטר דמוקרטי כי לשם קבלת הכרעות חשובות וחורצות גורל עם ומדינה יש צורך ברוב מיוחד של שני שלישי לפחות. הממשלה האמורה לקום עתידה לעמוד בפני הכרעות קשות הרות גורל הסטוריות ממש. היתכן לקבל זאת שלא על דעת הרוב הגדול של העם ונציגיו, [כמה עלובים וקטנוניים הדיבורים על דרך "איני נרתע גם מקואליציה של 61 ח"כ" וכיוב"ז. משל עומד לדיון איזה סעיף משני בחוק בלתי חשוב.]

זאת ועוד, כבר אמר החכם "תשועה ברוב יועץ" דוקא במצבים קשים סבוכים ועדינים חשוב לתת משקל לגישות שונות, ומאמץ מוחות מורכב ומשותף הוא שיכול להביא לפתרון טוב.

ועל הכל מקובלים אנו כי לאחדות ושותפות בעם ישראל ערך סגולי כשלעצמו. כך דרשו חכמים :

ויהי בישורון מלך — כשישראל שוים בעצה אחת מלמטה שמו הגדול משתבח למעלה, שנאמר: 'ויהי בישורון מלך', אימתי ? "בהתאסף ראשי עם".

(ספרי וזאת הברכה)

עד שמתאמצים למצוא מכנה משותף לבסיס לשלום עם השכנים, שמא קודם יש לבסס שלום ואחדות בתוכנו ?

בית חיינו לזרים??

אין איש יודע מה יהיו תוצאותיה של ועידת ג'נבה, כולם מקווים (אף כי קלושה עד מאד התקוה) שתוביל לשלום. אך תהיינה אשר תהיינה התוצאות, יש כבר עתה מקום לדאגה מרובה מהתבטאויות וכוונות של מנהיגים במדינה. הכוונה לדיבורים על מעמד אקסטריטוריאלי לדתות השונות או לריבונות המייצגת אותן דתות — במקומות הקדושים להן. ביחס למוסלמים הרי שהכוונה ברורה. — הר הבית מקום בית מקדשנו. פירוש הדבר — הפקרת המקום הקדוש ביותר לנו, בית חיינו, אליו נשואות עינינו בתקות עתיד לראות בית עומד על תילו, והעמדתו בידי נכרים.

יש לך עלבון וחרפה גדולים מזה? יש לך חורבן גדול מזה?

זעקה גדולה צריכה להשמע מפיה של רבנות הראשית לישראל. עליה להבהיר לכל, להנהיג ולעם כי הר המוריה הוא מקום קדוש ליהודים חס מלהעלות על הדעת מחשבה בדבר העברתו לבעלות נכרים. שמא תביא ההתפתחות המדאיגה הזאת למחשבה מחודשת ביחסינו אל ההר, — היחס הרגשי ההלכתי והמעשי למען ידעו הכל ונדע ונחוש גם אנו כי אכן הוא מקום בית חיינו

י. ש.

דם ודלק

רגילים אנו להביט בעין זועמת על אומות המבכרות אינטרסים כלכליים על פני עקרונות מוסריים גבוהים, ומודרכות בשיקוליהן ופעולותיהן ע"י חישובי נפט ודלק ולא ע"י שיקולים של יושר אמת ו... חיי אדם. אך שמא נפנה מבט הביקורת גם על עצמנו. סטטיסטיקת נפגעי תאונת הדרכים מחרידה במספר ההרוגים והפצועים. כל אוחז הגה יודע כי למהירות הנסיעה חלק רב בגרימת תאונה או מניעתה, ככל שגדלה המהירות כך קטנה יכולת הנוהג בלום במועד. בכל זה לא היה די כדי לאכוף מהירויות מותרות. רק משעלתה על הפרק שאלות החיסכון בדלק או הוכרזה אכיפת מהירות!!! (אף שעדין לא הוכח לחלוטין קשר בין מהירות נמוכה לחיסכון בדלק). לא שחלילה שוללים אנו החלטה זאת, אך מדוע רק כששאלת הדלק על הפרק ולא כששאלת חיי אדם? (בעיני הדלק עלולה להיות זמנית וחולפת).

לצדקה והנה צעקה

את שהתחולל לאחרונה בשטח עליית המחירים אין להבין אחרת אלא על רקע של אטימות, אלימות ממשלתית למצוקתן הממשית של משפחות רבות בישראל. ביטול הסובסידיות והעלאה הדרסטית במחיריהם של מצרכי היסוד, לא באה — כהתיקרויות הקודמות — בשל המלחמה האחרונה ומשבר האנרגיה. היא תוצאת תוכנית כלכלית

שהורתה ארכה חודשים רבים, ואשר לקחה בחשבון נתונים כלכליים רבים, ורק התעלמה מנקודה אחת "שולית", — המצוקה.

יאמרו חכמי הממשל: הן דאגנו לפיצוי בדרך של תוספת משפחתית החל מהילד השלישי (וכי שני הראשונים אינם צורכים לחם וחלב וביצים?) ואף תוספת יוקר זעומה. אך הרי זה יותר מלעג לרש. חישוב שכל עקרת בית יכולה לעשותו נעלם מעיני כלכלני האוצר??

יש התיקרות המאפשרת לצרכן אלטרנטיבה. אינך יכול לשאת במחיר הדלק החדש, — סע בתחבורה ציבורית. מותרות אינן לפי כיסך, — עבור למצרכים זולים. אך מה אלטרנטיבה מוצעת לנפגעי ההעלאות הנוכחיות וכי יאכלו פחות לחם? ישנו פחות חלב?

תחת התקדמות למשטר של צדק וצימצום פערים, חלה נסיגה גדולה, ובמקום צדקה נשמעת צעקה גדולה של דלת העם, צעקה שעיקרה בלב ואשר אולי על כן אינה מגעת עד להלונות הגבוהים.

י. ש.